

Szent Péter a szüreten

Hűségesen őrizte Péter a mennyország kulcsát, mikor egyszerre csak nagy lövöldözés, rikkongatás hallatszott a földről. Kinyitotta a kaput, aztán lekukucskált, mert a nagy kíváncsiság majdhogy ki nem bökte az oldalát. A zajra kijött Krisztus urunk is. Mikor meglátta Pétert, adott neki háromnapi szabadságot, hogy végére járhasson a nagy zenebonának.

Jött Péter, mert azt hitte, valami különöset lát. Pedig dehogy! Csak a szüret járta: kurjongattak, lövöldöztek, muzsikáltak, mint közönségesen.

Már az első pincénél nyakon csípték őkegyelmét, és itatták vele a murcit, ha kellett, ha nem. Majd egy öreg puttonyt nyomtak a nyakába, hogy legalább azt szolgálja meg, amit megivott. Más pincénél a friss pörköltet diktálták bele, amire aztán ivott a maga fejétől is, ha kínálták, ha nem. Táncban is lett része meg a nótázásban sem maradt utolsó. Így történt aztán, hogy mire észrevette magát, a szabadság réges-régen lejárt.

Péter nagy szégyenszemmel tért vissza az égiekhez. Krisztus urunk előtt nagyokat ásított, hosszúakat pislantott, és várta türelmesen a dorgálást. A Mester tudott mindent, de most az egyszer nem büntette meg, csak annyit kérdezett szelíden:

- Rólam megemlékeztek-e a szüretelők?

- Egy huncut Fia sem, Uram, Teremtőm, hacsak valamelyik nem káromkodott.

Krisztus urunk nagyon, de nagyon elszomorodott, hanem azért nem szólt egy árva szót sem.

Péter hűségesen őrizte tovább a kaput. Míg telt az esztendő, sok lelket beeresztett, még többet visszaküldött.

Mikor a szüret ismét közelgett, minden jótét lélektől megkérdezte a szőlők állapotát. Ha megtudta aztán, hogy van áldás bőven, Krisztus urunk előtt is egyre sűrűbben emlegette a szüret nevét.

- Jól van, édes szolgám - szólalt meg Jézus -, látom, megint lekíváncozol. Ne félj, eleresztlek, sőt a három nap helyett fél esztendő szabadságot adok, de most elvárom ám, hogy idejében visszatérj.

- Égre-földre esküdözött Péter, hogy megbecsüli magát, aztán jött széleseben a földre. Korán érkezett, mert még csak arattak, olyankor pedig nyulat lehetne löni a szőlőszemekkel, olyan kemények. Alighogy a mezőre ért, nagy fekete felhő kerekedett. A faluban mindjárt veszedelem elé harangoztak. Lett is veszedelem, de még mekkora! Csak a szele kibontogatta a kévüket, a markot mind szanaszét seperte. De ez még mind semmi, az ítélet ezután következett: villámlott, dörgött, csattogott! Lett sírás-rívás, mert csak úgy dűlt a jég. Nem volt már a

szőlőnek egy ép szeme sem, mikor Péter rémülten a mennyország ajtajához ért.

- Mi baj, Péter? - kérdezte az Úr.

- Segíts, Uram, ha Isten Fia vagy! Földönfutóvá lesznek az emberek, mert minden áldást elver a jég!

- Hát rólam megemlékeztek-e? - kérdezte Jézus.

- Ó, Uram, örege-apraja egytől egyig azt kiáltja: „Uram Jézus, ne hagyj el! Uram Jézus, segíts meg!”

- Látod, látod, mikor az ember áldásban úszik, legelsőnek azt felejt el, aki adta. Csak a végső veszedelemben emlékszik meg arról, akit elfelejtett. Péter, Péter, ha máskor ott jársz köztük, a víg nóta mellett el ne feledd, hogy imádkozni is megtanítsd őket!